

A ANDĚLÉ PŮJDOU KAŽDÝ DEN VEDLE TEBE

Jsi to nejcennější, co máš...

Napsala: HANGELY ANN

A ANDĚLÉ PŮJDOU KAŽDÝ DEN VEDLE TEBE

Hangely Ann

Copyright © 2015 Hangely Ann

<http://hangely.blog.cz/>

Ilustrace © Simonetta Šmídová, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-82-1 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-83-8 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-84-5 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

VĚNOVÁNÍ

Všem mým andělům nebeským

*Andělu strážnému a jeho kamarádům, kteří mě celý
můj život nesou na rukou a nikdy neopustili*

Všem mým andělům pozemským

Paní doktorce Vášové, za její andělo-péči

*Mému manželovi Petrovi, za jeho lásku a svatou
trpělivost, když někdy nebylo uvařeno, protože jsem
psala knihu.*

*Mým dcerkám Klárce a Terezce, za jejich lásku k
„bláznivé“ mamce*

Mé celé rodině

*Mým, krásným přátelům, které na prstech rukou a
nohou nespočítám*

Ivušce a Haničce za podporu při vydání knihy

PŘEDMLUVA

Sama za sebe musím poctivě říci, že předmluvy v žádné knize nikdy nečtu ve chvíli, kdy knihu začínám číst. Občas je nečtu ani po přečtení dotyčné knihy, ale sem tam se mi stane, že ve chvíli, kdy knihu mám přečtenou, otevřu zpětně první listy a předmluvu si s velkou chutí a zájmem přečtu.

Tato kniha je pravdivým a skutečným příběhem jednoho života. Na tom by nebylo až tak nic zvláštního. Všichni si žijeme své životy od dětství až do dospělosti. Jsme ovlivňováni od dětství vším, co nás obklopuje, a někdy jsme svým okolím spíše masírováni a přeměňováni do obrazu, který se ale v žádném případě neshoduje se skutečným obrazem, který máme vyrytý do své vnitřní duše.

Takže nejdůležitější věcí se potom stává, zda máme nebo nemáme to štěstí a sami, nebo s pomocí jakýchkoliv vnějších doteků se nám otevrou oči a my konečně začneme chápat a radostně se dotýkat svého skutečného, vnitřního člověka.

Tento dotek již nikdy potom nezůstane bez odezvy a bez následků. Naopak, navždy nám změní náš život. Otevrou se veškeré dveře, které byly

naším vnitřním zrakům až do dneška neviditelné a uzavřené. Svoji minulost začneme chápat v souvislostech, a přítomnost a budoucnost nás naplňuje neskonalým štěstím a radostí.

A jak se to všechno vůbec může stát? Úplně jednoduše, potkáte anděly.

Ani já nejsem na tomto světě výjimkou. Žila jsem, nebo spíše protrápila se velkou část svého života. Samozřejmě navenek vše vypadalo a vypadá velmi uspořádaně, velmi schopně, velmi úspěšně. Ale to už mají tak situace a věci ve zvyku, vypadat uspořádaně a jakoby mimochodem. Skutečnost a pravá realita je častokrát úplně jiná.

Nejdřív jsem nevycházela dlouhé roky z údivu nad tím, že mám pocit, že jsem se narodila jaksi nedopatřením, jenom k tomu, abych sloužila ostatním jako objekt smíchu a živá ukázka všelidské neschopnosti. Poté následovaly roky bolestného poznávání, že si mě jen tak někdo asi nikdy nevšimne, a možná by bylo nejlepší, kdybych vstoupila do nějakého hodně vzdáleného kláštera. Vždyť na světě jsou všichni dokonalejší, krásnější, schopnější. Lépe studují, mají plno známých, lehce získávají místo v práci, v partách a kolektivech jsou oblíbení. Ale pozor. Nikomu jsem nezáviděla v pravém slova smyslu, jen jsem se vedle této

veleúspěšné většiny propadala stále hlouběji a hlouběji.

Došlo to tak daleko, že jsem lidem ze své nejbližší rodiny a později svým kolegům a kolegyním dovolila, aby mi určovali a směřovali mé dny a v podstatě za mě rozhodovali.

Změna, nebo určitý pocit, že věci nejsou úplně v pořádku a já jsem někdo jiný, sice přicházely postupně, ale hledaly stále neodbytněji svoje místo v mém povědomí.

Takto utrápená, usouzená a možná i sama sebou zavržená, jsem se vdala, vychovala dvě krásné holky, s manželem vedu již 15 let naši rodinnou firmu. Při tom všem jsem vystudovala několik vysokých škol, naučila se pár cizích jazyků, živila se jako učitelka hudby a angličtiny.

Ve svém nitru jsem ale cítila s probíhajícími dny stále silněji palčivou otázku. Kdo vlastně jsem? Proč jsem tady? Těší to někoho? Má to nějaký smysl? Mám JÁ nějaký důležitý úkol, proč jsem tady, nebo zapadnu do bezejmenného davu a následující století mě přikryjou prachem zapomnění. Raduji se já sama osobně vůbec z toho, že jsem na světě?

Možná moje utrápená dušička už křičela opravdu velmi hlasitě, možná, možná někdo tam nahoře zvedl sluchátko.

Přesně před rokem jsem se doslova potácela ve velmi složité a bolestné osobní situaci. Nic mi nevycházelo, nic se nedařilo, každý vztah, jak manželský, tak ty přátelské přinášely pouze další bolestná zranění a bezesné noci.

Odpověď přišla takovou rychlostí, že smetla všechna trápení, všechny nejistoty tak důkladně, že ještě v této chvíli cítím tu prudkou změnu. Byl to víchr změn, víchr nových poznání, víchr uzdravení, víchr lásky, dobra a štěstí.

Stále žiji svůj obyčejně, neobyčejný život, ale... Už vím. Už vím, kdo jsem, kudy jsem kráčela, kde jsem padala, kde mi naopak byla podávána pomocná ruka. Nádherná jistota tohoto poznání způsobila to, že v mém životě pomyslně nezůstal kámen na kameni.

Všechno mě těší, mám v sobě nevyčerpatelný zdroj energie a radostné naděje. Nic laciného, poctivé poznání, jak to v tom životě chodí a jak se neztratit.

Přeji všem laskavým čtenářům této knihy, aby i ve vašich životech nezůstala jediná klika na petlici, na všechny otázky existují odpovědi,

všechny cesty jsou již pro nás připravené, prosím,
pojďme společně a dovolme, aby do našeho života
vstoupil údiv nad tím, jaká neskonalá krása nás ve
skutečnosti obklopuje.

O ÚPLNÉM ZAČÁTKU

Proč je důležité, aby vám šlápl kůň na nohu

„Jdu jezdit na koni,“ prohlásila jsem jednoho jarního odpoledne. „Cože jdeš?“ opáčil můj vyděšený manžel. „Jdu jezdit na koni, protože si to přeju už dvacet sedm let a děti už mám velké a ty si taky už umíš umíchat vajíčka k večeři, tak co!“ Vysekla jsem rázně svoji obrannou odpověď. A byla to tvrdá a krutá realita a pravda. Uplynulých dvacet sedm let, co jsem vdaná, jsem většinu času trávila pečováním o děťátka, sice dvě roztomilé dcerunky, nicméně již děvenky přes dvacítku, vytvářením rodinného a manželského krbu, což jsou dvě rozdílné fázovací směny, spoluprací s manželem v naší rodinné firmě, což se často jevilo jako bezplatné vyplňování vstupenky na psychiatrii a neustálým „familymanagingem“, jako že péče o kuchyni, úklid, stavba chalupy, zahrady apod. se hlavně týká pouze mě! Byl nejvyšší čas na změnu, která ve mně hlodala již od zimy a nechtěla se jen tak odbýt.

Kůň byl sice postarší exemplář, ale totální lenoch to tedy nebyl. Jitka, moje nová kamarádka a

majitelka koníka se jenom pobaveně dívala na můj marný pokus se na něj vydrápat. Sice jsem od ledna denně cvičila posilovací cviky, ale když nehnete nohou skoro třicet let, dva měsíce cvičení to nevytrhnou. Nakonec mě Jitka na koníka razantně vyhodila a bylo to. Pááni, od mládí jsem se z takové výšky nedívala, bylo to jako neuvěřitelný splněný sen. Celkem v poklidu bez nějakého karambolu jsme objeli louku a byl čas sestoupit dolů. I když nejsem žádný koňojedec, selský rozum mi mohl dát, že seskočit z koně těsně u jeho pravé přední nohy není ten správný způsob vystupování ze zvířete. Koník si elegantně přešlápl a obtisk jeho nohy se důkladně vryl do mého pravého nártu.

„Do prdele,“ napadlo mě v prvním momentu, „určitě mám nohu na padrť.“ No nebylo to tak doslova, ale bez pomalého kulhání jsem se pohybovat nemohla. Ještě, že se raději směju, než brečím, plouhala jsem se k autu a už si představovala manžela a jeho poznámky. A co si myslíte? Jak to dopadlo? Smál se mi a nahlas zadoufal, že už mám jízdy na dalších třicet let dost. Neměla jsem, ale to nebylo v tu chvíli důležité, horší bylo, že jsem druhý den měla jít k zubařce a nebylo mi jasné, do jakých bot narvu svoji oteklou a koňo-obtisklou nohu.

„Ale dobré ráno,“ vítala mě energicky druhý den paní zubařka. „Co se vám proboha stalo?“ „Ále, jenom jsem začala konečně zase jezdit na koni,“ probíhal vstupní rozhovor v zubařské ordinaci. „Sestro, ležr a vy si sedněte tady do křesla,“ zněly útěšné příkazy paní zubařky. „A jak se vůbec máte,“ byl další její dotaz. „No já vám vlastně ani nevím, jak se mám,“ soukala jsem ze sebe popravdě. „Celou věčnost dělám všechno to nejlepší pro manžela, děti, rodinu, firmu, náš dům i chalupu, k tomu venčím psa, mám spoustu společenských a dobrovolných aktivit pro děti a důchodce, všichni jsou spokojeni, chválí si můj servis a moje aktivity, ale já vám nevím, já vůbec nejsem šťastná,“ vypadlo ze mě na zubařském křesle. „Nevím, jestli to trochu není tím, že na půl úvazku ještě k tomu všemu učím na základce na druhém stupni hudebky a to je snad těžší než vycvičit armádu v Kazachstánu, k tomu mě jedna kolegyně ve škole lehce ublížila, asi budu jenom trochu vyčerpaná a unavená,“ dokončila jsem svojí zpověď a rychle si uvědomila, že nejsem u psychologa ani kněze, ale u zubaře. „Mám krizi,“ napadlo mě, ještě pár dní a budu svůj životní příběh vyprávět toaletářce na Pohořelci.

„A co andělé?“ zeptala se opatrně paní zubařka. „Propánakrále,“ blesklo mi hlavou, „bože pomoz, já

se nechci bavit o nějakých nesmyslných andělech, beztak to jsou určitě výmysly.“ „Nooo, nic?“ řekla jsem místo toho alespoň trochu slušně. „A něco by mělo být?“ Snažila jsem se dívat na zubařskou vrtačku a ne paní zubařce do očí. „Ale děvenko moje milovaná,“ řekla téměř mateřsky. „To víte, že by mělo být. Byla jsem teď nedávno v Lucerně, byla tady Lorna ze Skotska, víte?“ Zkoušela moje anděloznalosti. Marně. Vůbec jsem netušila, o koho by mělo jít. „Tak děvenko, vy si musíte koupit alespoň jednu její knihu, přečíst si ji, ať si o tom myslíte, co chcete a uvidíte, jaké věci se začnou okolo vás dít,“ zněl příkaz té laskavé ženy, která pod mojí slupkou dobře viděla, že bolavý zub a nateklá noha jsou úplné maličkosti proti tomu, co mě ve skutečnosti trápí.

„Jsem cvok a blázen,“ letělo mi hlavou, když jsem v knihkupectví dávala ke kase knihu „Andělé, poselství naděje“ od Lorny ze Skotska.

To jsem ještě netušila, že kdyby mi koník nešlápl na nohu, musel by mi asi skočit na hlavu, abych konečně vykročila ze svých naučených, bezpečných, ale bludných kruhů. Naštěstí toto koňo-zubařské dobrodružství stačilo k tomu, abych otevřela první stránky a mohly se začít dít VĚCI.

1. Krok k andělům

**Rozhlédni se kolem sebe, máš nějaký nesplněný
životní sen?**

**Cokoliv tě v této chvíli zdržuje, nech ležet a napiš
si svůj sen tiskacími písmeny na papír**

**Je potřeba, abyste zvedli telefon? Je potřeba dojít
ke svému snu pěšky?**

Udělejte to!

